

(δ) Ἴδὲ καὶ ἐν Κεφ. Ε' (σελ. 179, σημ. (α) τὴν ἀπὸ 28 ἀπριλίου 1821 ἐπαρχιακὴν πράξιν τοῦ Χρυσοβιτίσιου, ἣν πρῶτος ὑπέγραψεν ὁ Κανέλλος Παπαγιαννόπουλος (Δαλυγιάννης).

ΣΕΛΙΣ 16.

(α) Ἐννοοῦνται ὁ Γεώργιος καὶ Δημήτριος, υἱοὶ τοῦ Κόλια Πλαπούτα, ἀνικάνου ἤδη ὄντος πρὸς στρατιωτικὰς ἐργασίας διὰ βαθὺ γῆρας. Ἦν δὲ ὁ Κόλιας εἰς τῶν ἀρματωλῶν, ὡς προσέκομεν, διοριζόμενος περιοδικῶς «καπόδασος» ἤτοι ἐπὶ τῆς καθιδώσεως τῆς ζωοκλοπῆς καὶ τῆς ἡσυχίας τῆς Γόρτυνος. (Ἴδὲ καὶ περαιτέρω ἐν τοῖς περὶ Δαλαίων.) Εἰς τοὺς εἰρημίτους ἀδελφεοὺς ἀπεδίδοτο καινῶς τὸ πατρωνυμικὸν Κολιόπουλοι, ὡς εἰς τὸν Διονύσιον Τρουπάκην τὸ Μεύρτσινος, κτλ.

ΣΕΛΙΣ 17.

(α) Ὅρα ἐν τῷ Κεφ. Ζ' τοῦ Δοκίμ. τῆς Φιλ. Ἐτζιρ.

ΣΕΛΙΣ 18.

(α) Ὅρα ἐν τῷ τόμ. Α' Κεφ. Δ'.

ΣΕΛΙΣ 21.

(α) Ὁ Εὐαγγέλιος Λιβαδάς μετῆρχετο ἐν Πάτραις τὸν μεγαλέμπορον ἄπασαν δὲ τὴν χρηματικὴν καὶ κτηματικὴν κατάστασιν αὐτοῦ ἰδαπάνητος διὰ γενναϊότητος σπαρίας, ἀγωνιζόμενος καὶ προσωπικῶς δι' ὄλου τοῦ χαρακτηρίζοντος τὸν τίμιον ἄνθρωπον ζήλου.

ΣΕΛΙΣ 23.

(α) Τὴν ἐγκύκλιον ταύτην παρελάβομεν ἐκ τῆς Ἱστορ. Τρικοῦπη (τόμ. 4 σελ. 81), διότι εὐδέποτε ἐτύχομεν αὐτῆς ἢ ἐν πρωτοτύπῳ ἢ δι' ἀντιγράφου. Ἄλλ' ἐν μὲν τοῖς Ἰπομνήμασι τοῦ Γερμανοῦ (σελ. 20) παρατηρούμεν διάφορον ἐν μέρει ἀναφερομένην τὴν περιλήψιν τοῦ ἐγγράφου τούτου· ἐν δὲ τοῖς Ἀπομνημονεύμασι Σπηλιάδου (τόμ. 4 σελ. 60) παρῆλλαξιμένην ὄλου τὴν στήλιν. Ἄγνοοῦμεν διὰ τοῦτο, τίς τῶν δύο ἐστὶν ἡ γνησία, ἢ τίνος τὸ λεκτικὸν μετασχηματίσθη.

(β) Τὸ πρωτότυπον, ἢ ἀντίγραφον, ταύτης τῆς λίαν οὐσιώδους καὶ περιέργου πράξεως οὐχ εὗρομεν δυστυχῶς, καὶ μὲθ' ὧσας κατεδάλαμεν προσπαθείας.

(γ) Ἄλλ' αἱ τῶν ναυτικῶν νήσων σημαῖαι διέφερον κατὰ πολὺ πρὸς τὰς τῶν γηίνων καὶ πρὸς ἀλλήλας. Ἡ μὲν τῆς Ἰδρας ἦν μέλανος χρώματος, σύμβολα φέρουσα τὸν Σταυρὸν, τὸν ὄριν καὶ τὴν γλαῦκα, ἣτοι τὴν ἱερότητα τοῦ ἁγῶνος, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν φρόνησιν· ἡ δὲ τῶν Πετωῶν κυανέουρας, κύκλω ἐρυθρᾷ, ἐν τῷ μέσῳ τὸν Σταυρὸν φέρουσα, καὶ κάτωθεν τούτου τὴν ἡμισέληνον ἀνεστραμμένην· συνείχετο δ' ὁ Σταυρὸς ἔνθεν μὲν διὰ λόγῃς, ἔνθεν δὲ δι' ἀκύρας περιτεταλιγμένης ὑπὸ ἄφους· γύψ δὲ τὴν γλωσσαν τοῦ ὄφους ἔτρωγε· τὴν δ' ἡμισέληνον συνώδουον αἱ λέξεις «Ε-λ ε υ θ ε ρ ι α ἢ θ ἄ ν α τ ο ς».

Ἀκολούθως ὁ Δημήτριος Ἰψηλάντης ἀλθὼν εἰσήγαγε τοῖς γηίνοις στρατοῖς τὴν σημαίαν τοῦ Ἀναγενομένου Φοίνικος, ἔχουσα τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Λαδάρου «Ἐν τ ο ῦ τ ῳ γ ἰ κ α» καὶ τὴν «Μ ἄ χ ο υ ὑ π ἔ ρ π ἰ σ τ ε ω ς καὶ πα τ ρ ῖ δ ο ς» παραδοθεῖσαν ἡμῖν διὰ τοῦ ἱστορικοῦ Φραντσοῦ ὡς διαθήκην τῶν ἐκπνεόντων πολιτικῶς Βυβαντίων. Μετὰ τὴν τελευταίαν πρὸς αὐτοὺς προτροπικὴν καὶ ἐνθουσιαστικὴν ἑμίλιαν